

umoření zápůjčky okresem uzavřené. Podle zjištění nižších soudů přešel řečený závazek universální sukcesí na Arnošta H. ml. jako dědice, který byl pak sám jediným majitelem továrny i firmy »B. H.«. Arnošt H. ml. roku 1910 převedl továrnu ve V. a celý závod firmou »B. H.« provozovaný se všemi aktivy a pasivy na nově založenou akciovou společnost »P. papírny«, čímž také na ni přešel i závazek k placení dotčeného subgarančního příspěvku, který byl také touto akciovou společností převzat jejím dopisem žalobci zasláným ze dne 3. března 1911, což žalobce vzal na vědomí. Tato akciová společnost zanikla pak roku 1922 fusí se žalovanou akciovou společností, která převzala všechna její aktiva a pasiva. Akciová společnost »P. papírny« platila pak subgaranční příspěvek až do roku 1922 a po provedené fusí zapravovala jej žalovaná akciová společnost až do roku 1928, kdy v srpnu prodala továrnu ve V. komanditní společnosti Sch. a spol. ve V. Podle nesporného znění dopisu z 3. března 1911 odpověděla akciová společnost »P. papírny« samosprávnému okresu z-skému, když okres požádal dopisem ze dne 3. února 1911 firmu »B. H.« o zaplacení dospělého subgarančního příspěvku, že za firmu »B. H.« vzala na sebe povinnost platiti úrok a úmor z komunální zápůjčky na stavbu místní dráhy v částce 5.000 K ročně, předpokládajíc, že na ni přejdou veškerá práva z této záležitosti příslušící firmě »B. H.«. Již uvedená zjištění odůvodňují závěr odvolacího soudu, že se závazek k placení subgarančního příspěvku, byť i původně byl závazkem osobním, stal též závazkem podnikovým firmy akciové společnosti »P. papírny« a že jako podnikový závazek pak fusí přešel na žalovanou, a to s tím účinkem, že také ona nabyvši podniku podle § 1409 obč. zák., ručila za uvedený podnikový dluh nedílně s dřívějšími jeho vlastníky, a nezáleží zatím na tom, zda vedle nich a žalované ručí za dluh také nový nabyvatel podniku. Že by žalovaná byla zproštěna tohoto svého závazku konkludentním činem žalobcovým, nelze vyvoditi z úvah, které žalovaná pro svůj názor v té příčině uplatnila. Uváží-li se totiž všechny okolnosti případu, tu ani z toho, že se žalobce napřed obrátil na kupitelku továrny o plnění závazku a že po delší dobu proti žalované nenastupoval, nelze ještě beze všeho usuzovati (§ 863 obč. zák.), že tím dal nepochybně najevo souhlas s propuštěním žalované z onoho závazku a s jeho výhradním převzetím kupitelkou továrny, o níž ostatně ani netvrdí, že by s ní žalobce učinil o tom nějaké ujednání.

Čís. 16466.

Jde o převzetí dluhu ve smyslu § 1405 obč. zák., jestliže nabyvatel ujedná se zcizitelem nemovitosti (její ideální části), že přejímá jeho dluh u hypotekárního věřitele zástavním právem na nemovitosti zajištěný, a hypotekární věřitel projeví s tímto převzetím souhlas. Takový souhlas je spatřovati též v zažalování pohledávky proti nabyvateli nemovitosti.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, Rv II 515/36.)

Žalovaná koupila od svých rodičů Františka a Františky Z. za 9.000 Kč ideální polovici domu č. p. 21 v K., kterou oni nabyli koupí od žalobkyně. Kupní cena, za niž žalovaná koupila dotčenou nemovitost, byla zaplacená převzetím knihovního dluhu 9.000 Kč. Později žalovaná prodala uvedenou polovici nemovitosti svému otci Františku Z. za 8.000 Kč. Proti žalobě, již se žalobci domáhali na žalované zaplacení 9.000 Kč s přísl. z toho důvodu, že žalovaná převzala při koupi ideální polovice domu, na niž byla zažalovaná pohledávka hypotekárně zajištěna, závazek zaplatiti žalobkyni zažalovanou její pohledávku, namítla žalovaná, že není již knihovní vlastníci uvedené části domu č. p. 21 v K., nýbrž že knihovním vlastníkem domu jest František Z., který jej sám svého času koupil od žalobkyně, a že proto neručí ani jako osobní dlužnice. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl žalobu. D ů v o d y: Žalobkyně jest patrně názoru, že převzetí pohledávky 9.000 Kč žalovanou bylo převzetím dluhu ve smyslu § 1405 obč. zák., leč o převzetí dluhu lze mluvíti jen tehdy, jestliže bylo úmyslem smluvců, aby na místě dosavadního dlužníka nastoupil za souhlasu věřitelova dlužník nový, aby aspoň jeden ze smluvců oznámil věřiteli převzetí dluhu, aby věřitel mohl projevíti souhlas s tímto převzetím a aby věřitel souhlasil s tím, aby na místě dosavadního dlužníka nastoupil nový dlužník. V souzené věci není však potřebí obírat se otázkou, jaká tu byla vůle smluvců a zda smluvci oznámili žalující věřitelce, že žalovaná převzala kupní smlouvou z 13. února 1932 pohledávku 9.000 Kč k placení a zúročení, stačí poukázati na to, že žalobkynin souhlas s převzetím dluhu není prokázán. V tom, že žalobkyně podala žalobu na žalovanou, nelze spatřovati souhlas s tím, aby žalovaná převzala dluh na místě dosavadních dlužníků (viz vývody Ehrenzweigovy k § 1405 obč. zák.). Jest tedy pokládati ustanovení uvedené kupní smlouvy o převzetí žalobkyniny pohledávky žalovanou toliko za převzetí splnění ve smyslu § 1404 obč. zák. Není proto žalobkyně oprávněna k žalobě proti žalované. O d v o l a c í s o u d potvrdil napadený rozsudek.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Podle zjištění nižších soudů prodala žalobkyně smlouvou ze dne 2. prosince 1931 polovici svého ideálního spoluvlastnického dílu na domě č. p. 21 v K. manželům Františku a Františce Z. za 9.000 Kč. Kupní cena s 5% úroky od 1. ledna 1932 byla na ideálním dílu prodaných nemovitostí zajištěna ve prospěch žalobkyně právem zástavním. Smlouvou ze dne 14. února 1932 zcizili manželé Z-ovi jím vlastnickým právem patřící ideální díl na domě č. p. 21 v K. své dceři, žalované Františce Z. ml., která převzala kupní smlouvou i povinnost zaplatiti žalobkyni kupní cenu 9.000 Kč s 5% úroky ode dne 1. ledna 1932 na koupených nemovitostech knihovně zajištěnou. Tím, že žalovaná prohlásila manželům Františku a Františce Z., že přejímá jejich dluh u ža-

lobkyně, a tím, že žalobkyně s tímto převzetím projevila souhlas, došlo k převzetí dluhu podle § 1405 obč. zák. Názor nižších soudů, že žalobkynin souhlas nebyl prokázán, je mylný, poněvadž nejpozději tím, že žalobkyně pohledávku zažalovala, dala najevo, že s převzetím dluhu souhlasí (srov. rozh. č. 9944 Sb. n. s.). Je proto žalobní nárok na právu.

Čís. 16467.

Komu byl udělen ve vnucené dražbě pouze příklep k věci hlavní (k pozemkům a budovám na nich vystavěným), jež sama bez příslušenství byla předmětem držby a odhadu, nenabyl příklepem vlastnictví i k strojovému příslušenství věci hlavní, třebaže knihovní poznámka podle § 297 a) obč. zák. pozbyla po příklepu účinnosti.

Vydražitel hlavní věci není v takovémto případě oprávněn k žalobě podle § 37 ex. ř. na vyloučení věci z exekuce, vedené na stroje a zařízení podniku věřiteli dřívějšího vlastníka hlavní věci.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, Rv II 704/37.)

Žalobce koupil v exekuční dražbě, konané dne 28. června 1936, mlýn č. p. 81 a hospodářské budovy se stavební parcelou č. kat. 135, mlýnským potokem č. kat. 2165 a s pozemky č. kat. 1777, 1780, 1781, 1783, 1782/1, 1782/3 a 1796/6, vesměs ve vl. č. 498 pozemkové knihy kat. území L. Mlýnské stroje nebyly předmětem vnucené dražby. V době dražby vážla v pozemkové knize poznámka podle § 297 a) obč. zák., podle níž měla k mlýnským strojům vyhrazeno vlastnické právo firma Osvald B. v P. Zápis uvedené poznámky byl proveden dne 3. října 1930. Mlýnské stroje a zařízení zabavili žalovaní v exekuci proti dřívějšímu vlastníku mlýna a uvedené předměty byly pod pol. 1 až 29 zájemního zápisu zájemně prodány dne 7. prosince 1934 a dne 26. června 1935. Tvrdě, že jako vlastníku mlýna přísluší mu i vlastnické právo k zabaveným mlýnským strojům, ježto knihovní poznámka podle § 297 a) obč. zák. vyjadřuje, že mlýnské stroje nejsou příslušenstvím mlýna, pozbyla uplynutím pětileté lhůty účinnosti, takže se mlýnské stroje tím okamžikem staly příslušenstvím mlýna, domáhá se nepřípustnosti výkonu exekuce na mlýnské stroje a zařízení, zabavené žalovanými pod pol. 1 až 29 záj. zápisu E 4262/34. Soud první stolice zamítl žalobu. Důvodů: Je rozhodnouti otázku, zda se žalobce stal vlastníkem mlýnských strojů a zařízení. O nabývání vlastnického práva jedná občanský zákoník v §§ 380 a dalších. V uvedeném § 380 se praví, že bez právního důvodu a bez právního způsobu nelze nabytí vlastnictví. Žalobce v žalobě netvrdí ani důvod ani způsob nabytí vlastnictví. Snaží se pouze doličiti, že uplynutím pětileté lhůty zanikla účinnost poznámky podle § 297 a) obč. zák., že se tím stroje staly příslušenstvím žalobcova mlýna a tudíž i žalobcovým vlastnictvím. Než s tímto žalobcovým právním názorem nelze souhlasiti. Občanský zákon sice stanoví v § 297